

[Kjærulff-Schmidt.]

og når ændringsforslag skal stilles lidt forhastet, kan der jo komme mærkværdigheder frem af den ene eller den anden art, f. eks. et ændringsforslag som det, hr. Henning Philipsen har stillet på SFs vegne, ændringsforslag nr. 3 til lov om leje vedrørende beboerdemokrati, hvor hr. Henning Philipsen foreslår, at hvis en ejer har flere ejendomme og disse tilsammen udgør mere end 12 beboelseslejligheder, gælder reglerne om beboerdemokrati. Jeg ved ikke, hvordan hr. Henning Philipsen har tænkt sig, det skal praktiseres i de tilfælde, hvor en udlejer f. eks. ejer en ejendom med 4 lejligheder i Åbenrå og én med 5 lejligheder i Skagen og én med 7 lejligheder i København, om beboerne så én gang om året skal mødes i Odense og drøfte de tre ejendommes fælles problemer. Men sådan kan det gå, når det skal gå lidt stærkt med at lovgive. Det er ganske vist et eksempel på et ændringsforslag stillet af et mindretal, men det er jo gået tilsvarende stærkt med mange af de ændringsforslag, der er kommet fra boligministeren. I det hele taget bærer lovkomplekset i høj grad præg af ikke at være ordentligt gennemarbejdet.

Må jeg sige om reglerne om beboerdemokrati, at fremskridtspartiet mener, disse regler vil komme til at fungere som et omsvøbsdepartement, som en narresut for de lejere, der tror, at de nu skal have nogen indflydelse. Selvfølgelig lovgiver man nu og skaber al mulighed for, at der opstår bureaukratiske tendenser selv ude i den mindste beboelsesejendom, hvor der skal skrives papirer og holdes møder om alt og intet. Men hvis man tror, at det virkelig vil være til gavn for lejerne, så tror jeg, man tager meget fejl.

Det er sørgeligt, at man med denne lovgivning bevæger sig endnu længere væk fra det sigte, som man siger man stræber imod. Men sådan er det jo, og fremskridtspartiet må tage til efterretning, at vi ikke har mulighed for at komme igennem med vores synspunkter. Men jeg tror nok, at jeg både som jurist og som politiker vil sige, at hvis der var mulighed for det, burde man rydde hele lovgivningen på dette område af vejen, starte forfra og overveje grundigt, hvad der egentlig er behov for, og gennemføre en aldeles ny og langt enklere lovgivning end

den, vi har i øjeblikket, en lovgivning, der var til at forstå og til at benytte både for de mennesker, der lever under den, og for de mennesker, der skal administrere den.

Ingomar Petersen (RV):

Det radikale venstre er yderst tilfreds med, at vi nu i dag er nået så langt, at vi kan have anden behandling vedrørende arbejdets afslutning med de tre vigtige love: boligbyggeriloven, lejeloven, hvor vi har fået opsigelsesbeskyttelse, beboerdemokrati, bytteret osv., og loven om midlertidig regulering af boligforholdene.

Jeg tror, at når man skal tænke tilbage, begyndte drøftelserne om et boligforlig i december 1972. Så lang tid er det gået, at vi først nu i begyndelsen af 1975 kan se en ende på denne diskussion. Jeg synes, det var godt, at socialdemokratiet og det radikale venstre tog et initiativ til at få disse forhandlinger om at opnå et bredt boligforlig hen over midten iværksat.

Jeg føler også trang til at takke venstre for, at de, selv om der gik lang tid, inden de erkendte, at det var nødvendigt at komme i gang med dette, gik ind i forhandlingerne; og den positive måde, hvorpå man fra venstres og ikke mindst fra den tidligere boligministers side har gjort sit til, at vi nåede et resultat i fællesskab, synes jeg er prisværdig.

Jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at vi jo mangler ændringen af loven om realkreditinstitutterne, og vi mangler endnu at klare problemerne om kollegiebyggeriet og institutionsbyggeriet. Boligforligspartierne er enige om, at dette skal og må klares inden 1. juli, fordi det reelle vel er, at der efter den nugældende lovgivning på disse områder ikke er mulighed for at bygge — det gælder bl. a. med hensyn til kollegiebyggeriet — så de unge kan bo i det. Derfor haster det, og det er vort håb i det radikale venstre, at forhandlingerne om disse ting kan foregå i en lige så god og positiv tone som de hidtidige forhandlinger imellem boligforligspartierne er foregået, så vi også her kan nå til en hurtig afslutning.

Vi er ved dette boligforlig nået et skridt på vejen til en bedre styring af boligsektoren, men det er jo ikke det endelige, og det må vi ikke glemme i dag. Når dette boligforlig udløber om 4 år, skulle vi gerne opnå den endelige og helt fornuftige styring af vor